

VALA
DE
LECTURA

LUCIFER

Supliment
de **OPOZIȚIE** al revistei
«Luceafărul»

16 apare bilarar
anul II / 1991
8 pag. — 5 lei

**CUM POATE AJUNGE
ROMÂNUL MILIONAR**

**NOSTALGIA
MARII REVOLUȚII
DIN OCTOMBRIE**

**AMINTIRI
DINTR-O COPILĂRIE
ZBUCIUMATĂ**

**VRACIUL OPOZIȚIEI
ÎN PLINĂ TRANSĂ**

TRĂIASCĂ 1 APRILIE — ZIUA PARLAMENTULUI ROMÂN!

GUVERNUL ÎMPARTE DARURI ÎN PARLAMENT

Cameleonism

Ca niciodată, Europa e mereu cu ochii pe noi, să nu mișcăm doar în Front și pe lângă sateliții lui liber-schimbisti sau brățeni-barați, ci să antrenăm la viața politică, economică și spirituală cam tot ce-a reușit să se infiripe sub valurile succesive (și dirijate!) ale democrației noastre originale. Astfel că, pentru a ieși bine la vopsea, unii și-au schimbat doar părul, alții numai perucile, cițiva se apleacă după cum bate vântul să nu li se zărească frunțile iar o parte, cu toate săgețile ce li se aruncă de o „anumită parte a presei“ se fac că plouă, încit pînă și fenomenele meteorologice capătă noi expresii pe la români. De sus și pînă jos, de la dreapta la stînga și invers, drojdia socială stimulează umflături și acoperă goluri.

Anunțată cu surle și tobe, legea fondului funciar, după ce-a creat alțea nemulțumiri, n-a intrat încă pe rol, în timp ce primăvara bate la ușă, iar țărani bat pe la uși, în spatele cărora stafiile comuniste stau încă agățate de fotolii și-i intimidează pe cei slabi de inger. Satana, travestită în „om de bine“, e o prezență obișnuită pe la anumite camere, fie ele și reunite în Dealul Mitropoliei. Din trunchiul vinjos al F.S.N.-ului se mai desprinde câte o așchie și-acest fenomen captează mai multă atenție, decât, să zicem, legea șomajului. Unii afirmă deja că așchia (sărită!) e partea scorbosă a falnicului partid, alții, dimpotrivă, vorbesc de „esență pură“, care n-a mai rădat gonflajul supradimensionat, dar noi, apropiindu-ne de Duminea Tomii, inclinăm să credem că diversiunea a fost dintotdeauna „aripa tinărară“ și, uneori, eficientă a celor ce se clatină. Privim cu spaimă la liberalizarea prețurilor și un ministru, foc de deștept și oportun ca un fulger, ne asigură că vom avea și bani de buzunar pe îndestulate. Pe semne din aceia care traversează cu viteza sunctului casetele telefonice și ne lasă tot fără grai. Adică folositori acum doar numismaților, Subalternii lui D.V. Ursu îi subminează „internistului“ nostru autoritatea, infingându-se în ziaristi și intelectuali incomozi, sereștii lui Virgil Măgureanu își îmbracă vestoanele de securiști numai cu ocazia anumitor vizite incognito, ochii albaștri au fost vopsiți în negru, pentru a se adapta mai bine forțelor întunericului, Snagovul e asaltat (și cucerit) de neomenclaturisti, combinațiile ostapbenderiene la cel mai înalt nivel sînt protejate de legi ad-hoc, în locul băieților de pe Calea Victoriei au apărut „cabinele“ lor privatizate, cepeștii descoperiți curați ca lacrima au ieșit la lumină basma curată, în vreme ce Valeriu Ripeanu lansează panglici, cînd de la tribună, cînd de la peluză, căci — deocamdată — instituțiile de cultură l-au acordat o vacanță binevenită. Cică, spune globe-trotter-ul nostru, cu o rezonanță demnă de toate adîncimile (!) spiritului, că nu el ar fi ținut să ajungă la Palatul Cotroceni, pentru a da raportul în fața președintelui, ci a fost chemat (cu un grup de tovarăși) ca să ajute la îndreptarea treburilor scriitoricești. Ca odinioară, cînd era tot la mare cinste. Buimăcit luni multe după revoluție, V.R. își revine la vechia formă și încearcă iarăși marea cu degetul, oferindu-și (gratuit?) serviciile. El și mulți alții cred că ne mai pot păcăli. Cu mai multă îndrăzneală și cu un lanț de foști potentați la cîrmă, surprizele (previzibile!) se arată. Numai dacă vom continua să ne dăm iarăși „artiști“ și să-i lăsăm pe cei refuzați de bun simț să urce din nou în capul nostru pentru a-și face jocurile, s-ar putea chiar să izbuțească.

OBSERVATOR

● Se vorbește tot mai mult că timișorenii au proiectat deja „Magistrala Revoluției”, cu o prioritate internațională. E îndreptată spre Germania, cu trei benzi : numai dus...

● Cel mai locvace guvernant al nostru pare să fie Adrian Severin, plasat la dreapta lui Petre Roman. Debitul verbal i-a rotunjit chipul și i-a țuguțat buzele. Nu există întrebare căreia să nu-i răspundă și nu există reporter să-l incuie. Normal, când nu spui nimic n-ai de ce să fii agățat.

● Prozator, poet, dramaturg, critic la toate, baschetbalist, stelist-rapidist, fratele celebrei Pantere Roz din Giulești — Sergiu, medic, redactor, redactor șef adjunct, redactor șef, Dan Claudiu Tănăsescu a ajuns, iată, și primar, dar nu oriunde, ci în Mogoșoaia. De la o vreme, mai mulți inși dubioși îi fac curte și-i aruncă în auz : „Noi vrem pămint”. Plin de atenții, ca orice primar care se respectă, D.C.T.-ul le răspunde în aceeași notă : „Nu spera și nu ai teamă / Ce e val ca valul trece / De te-ndeamnă, de te cheamă / Tu rămii la toate rece”.

● Hagî Tudose — capitalist : taie coadă pisicii să nu se răcească încăperea. Hagî Tudose — fesenist : taie pomii de pe pământul stăpinit arbitrar 40 de ani, mai înainte de a-l da înapoi. Să mai spună cineva că verbul a tăia nu-i comun pentru toate regimurile, fie ele și alimentare.

● Intrările și ieșirile din Buzău sînt „împușcate” de gropi adînci, de parcă Frontul din Golf ar fi avut și pe aici o aripă, nu neapărat tînără. Se pare că edilii, pîndind cu grație demolarea lui Rațiu, nu mai au timp să se ocupe și de netezirea „asperităților” de pe străzi. În acest oraș, faimos cîndva, prin covrigi. Iată, o altă carte de vizită îi lansează pe circuitele rutiere. Cît vor rula totuși așa ?

● Rămasă din vechea gardă, după

lupte seculare care au durat mai multe luni, Delia Budeanu, inteligentă, foc și tremurătoare ca o flacără, e tot mai afectată de la o vreme. Văzînd-o cum trăiește fiecare zicere, ne temem pentru arderea sa puternică. Dacă va fi pedepsită la microfon mai multe săptămîni va face oare față sau numai fețe-fețe ?

● Printre noile achiziții ale televiziunii, Iuliana Marciuc face o figură aparte. Dar nu numai o figură, ci și o limbă. Spre exemplu, anunțînd emisiunile unei serii, ne-a vorbit cu o nedismulată voioșie : „Și acum să vă prezentăm reperele orale...”. Bine că nu ne-a lăsat doar cu cele scrise.

● Perechea anului : Petre Roman și mai sus numita Iuliana Marciuc. Vă rugăm să nu vă gîndiți la o reeditare, pe alt plan, a poveștii romantice dintre prințul de Monaco și actrița Grace Kelly. În cazul nostru compatibilitatea a fost demonstrată științific, cu argumente pur antropologice. S-a constatat

Drăgan și excelează ca și „Balty-press” în utilizarea cuvintelor decupate din dicționarul de neologisme : exilarant, rizibil, conjecturez, interfață, holding, output. Să fie limba română prea săracă pentru niște „personalități” atît de ramificate sau inepezabile înțelepciune populară (dacă nu e și fudul, prostu' nu e prost destul) il lasă încă rece ?

● Moldova de peste Prut, integrată cu forța imperiului sovietic, a devenit ținutul ideal în care nimeni nu mai are secrete. Nu numai că zidurile au urechi, dar aici totul se face la vedere, pînă și nevoile. În Basarabia, ca și la Ermitaj, W.C.-urile din gări și de la alte instituții de stat sînt fără interdicții, fără prejudecăți, fără false pudori, adică fără uși. Atenție ! Pînă și necesitățile fiziologice pot deveni destabilizatoare într-un sistem pe cale de restructurare !

● Ca să pătrundă pe teritoriul românesc, sovieticii trebuie să posede dolari. Fără 27 de prăzului, schimbați la graniță, la cursul oficial (6 rubele dola-

atît de tainic, precis că majoritatea parlamentară fesenistă ar fi adoptat voula la plic. Mutarea, ar fi dat-o la fel.

● O fantomă bîntuie prin palatul Victoria. Neobișnuit este că nu mai înspăimîntă pe nimeni, ba chiar e întîmpinată cu bunăvoință. Nu circulă noaptea, ci numai în miezul zilei, atunci cînd apele se tulbură și e mare pericol de cădere a capetelor. A fost zărită de pildă, ieșind zimbătoare din palat în dimineața în care trei dintre unicatele sale, pe care le apără și protejează (Stoilojan, Vătășescu, Zisu) erau pe cale să se lase doborîte de syndicate. „Nu vă elintiți din loc !” le-ar fi zis, și a plecat încetîșor pe bulevardul Aviatorilor, ca să nu creadă lumea că nu-și mai poate lua zborul. Brucean — fiindcă despre el e vorba — n-avea drept mij-

O NOUĂ AUTOSTRADĂ CU SENS UNIC ● PERECHEA ANULUI: PETRE ROMAN ȘI IULIANA MARCIUC ● FANTOMA DIN PALATUL VICTORIEI ● NAȘA LUI IOSIF SAVA ● POLIȚIA ROMÂNĂ A FOST CUMPĂRATĂ

fără puțință de tăgadă că gîtul solid implementat al prezentatoarei suplinește perfect lipsa totală a organului în cauză la persoana premierului.

● Spontaneitatea naivă naște uneori adevăruri inedite. Imaginați-vă, fără sublinierile care apar în textul scris, reclama incitantă a difuzorului de ziare din pasajul Victoria : „Cumpărați Poliția română sau Libertatea de azi”. Alertat, un individ masiv, hotărît și civil l-a interogat pe vînzător și i-a sugerat să nu se mai țină de glume întrucît legea șomajului, deși votată, n-a intrat încă în vigoare.

● Biografia lui Bogdan Baltazar, purtătorul de vorbe al guvernului, continuă să fie învăluită în ceață, chiar și-atunci cînd ne zîmbește cu seninătate. Noi sîntem deja în posesia unor elemente care demonstrează cert că B.B. e format la aceleași înalte școli ca și marea speranță a criticii literare din „epoca de aur”, supranumit cîndva „bestia neagră” sau „scribul partidului”. Acum e pripășit la „Națiunea” căpitanului

rul), nimeni nu are voie să treacă frontiera României. Consemnul este valabil și de cealaltă parte, numai că românii nu pot schimba lei la ieșirea din țară, ci abia după ce și-au așteptat rîndul, unii chiar și cîteva luni, la agenția din strada Luterană. De unde se vede că tot perestroika e cu un pas înaintea reformei lui Roman.

● Originalitatea înainte de toate, așa ar putea suna deviza puternicilor zilei. Și ce poate fi mai original decît licitarea spațiului comercial pe bază de oferte secrete în... plic. Plicurile au intrat de mult în obișnuitul cotidian și, pentru a nu renunța la ele, renunțăm la transparentă. Noi avem nevoie mai întîi și mai întîi de liniște, iar licitațiile clasice, lipsite total de originalitate, cu oferta strigată în auzul tuturor sînt excesiv de gălăgioase. Așa că, la primăria municipiului București, doritorii depun plicuri, ca la doctor sau ca la nuntă. Nu se știe însă exact dacă plicurile conțin doar oferta pentru spațiu sau și alte „recomandații” suplimentare. Dacă știau că secretul poate fi chiar

Deținut Roman

loc de locomoție decît propria sa umbră stalinistă. Doar ea l-a propulsat și altădată atît de sus...

● După ce-și cheamă invitații pe programul doi al televiziunii să le vorbească și să-i întreprindă ori de cîte ori vor să lege și ei cîteva fraze, Iosif Sava și-a găsit, în sfîrșit, nașul. Mai exact, nașa. Ea se numește Doina Uricariu. Invitata de duminică seara l-a obligat în cîteva rînduri pe amfitrion să rămînă ca la dentist. Oare ce măsea îl supăra în acea seară pe Iosif Sava de a cochetat atîta vreme cu tăcerea, sau era la mijloc numai postura de cavalier ? Al veselei figuri.

MICHIDUȚA

ȘAPTE PRECIZĂRI PENTRU NE-VĂZĂTORI

- 1) Publicația noastră n-are o direcție anume, dictată de vreo opinie politică, ci numai un sens : acela de a fi mereu în ofensivă. Așadar, Lucifer nu-i nici de centru dreapta, nici de centru stînga. Eventual, de centru înainte.
- 2) Ne plasăm întotdeauna în funcție de adversari. Instabilitatea lor poate anunța poziția noastră.
- 3) Adversarii noștri nu-s partidele sau parlamentarii, nici măcar cei care ne guvernează, ci intoleranța, spiritul dictatorial, fătărnicia, violența și compania.
- 4) Niciodată n-am anunțat că sîntem o publicație de satiră și umor. Ne adevăm doar stilul subiectelor din jur, dintr-o lume pe dos uneori. Cînd copiii foștilor F.I.A.P.-iști adăpostiți în vile iau apărarea lui Maniu și se îngrozesc de vremurile groziste, poți să nu te amuzi ?
- 5) Subiectele nu vizează doar anumite domenii prioritare sau marginale. Le tratăm pe toate acelea care ne servesc cauza.
- 6) Nu avem un cerc închis de colaboratori. La Lucifer ajunge cine se încumetă și publică mai ales cei care sînt dați dracului.
- 7) Nu luptăm pentru destabilizare, confuzie și anarhie. Dimpotrivă, ne insinuăm în spațiul lor pentru a le submina permanentizarea. Acestea fiind zise, nu ne înscriem nici „într-o anumită parte a preseii” și nici „în cealaltă”. Credem că facem presă pur și simplu și nimic mai mult ; dar nici mai puțin.

LUCIFER

● Iată cum îl caracteriza marele I. L. Caragiale pe marele Gh. Dumitrașcu fără a-l cunoaște (spre nenorocirea lui) :

„Eu nu cer de la orator să mă lumineze — îi pretind să mă încălzească. Oratorul trebuie să vină la tribună furios ca un leu, și cînd o striga o dată **Fraaților !** să mă facă pe mine, fratele lui, să sar din loc. El n-are nevoie să spună nimic de la tribună ; dar trebuie să mă înfierbînte ; să mă asude ; să nu-mi dea pace să mai judec ; să mă aiurească ; să mă clatine fără a mă lăsa să răsufiu ; să-mi dea creierul de pereții capului prin salturi enorme de propoziții chiar ilogice, absurde, stupide dacă e nevoie, numai să fie calde și spontane, pînă m-o năuci, pînă m-o face să scrișnesc din dinți și să strig ca un turbat...”

Toate aceste deziderate, dl. Dumitrașcu le-a împlinit zi de zi și ceas de ceas în Senat, fiind televizat cu obstinație pentru marile lui calități de tribun. Dl. Dumitrașcu este în toate părțile deodată, vrăjînd auditoriul ca Cicero, ca Caracalla, stăpînînd, prin forța cuvîntului său, la

fel de absolut ca Caligula și neîndurător în aplicarea principiilor ca Caton !

Fără dl. Dumitrașcu, Senatul nostru ar fi lipsit de una dintre cele mai puternice motivații de a exista. Dacă un Senat este un insectar de patimi și ambiții în care stau străpunse cu ace pentru posteritate diverse muște, lăcuste, ploșnițe și libărci, atunci dl. Dumitrașcu merită locul din mijloc de mare scarabeu, cel mai sfînt și mai umflat dintre coleoptere.

Dl. Dumitrașcu nu putea fi, în aceste vremi, decît senator. Nimic altceva nu i s-ar fi potrivit atît de bine, el este simbolul viu al politichiei noastre, făcute cu profesionalism de zilier necalificat.

Peste veacuri, în piața Senatului, pentru veșnica amintire a ceea ce am fost în stare să alegem și să înfăptuim în materie politică în anii de acum, va străluci statuia unui poloboc gol și rezonant, din arama cea mai sunătoare, iar pe soclu va scrie pentru viitorime un singur cuvînt : Dumitrașcu !

C. RAZVAN

SCANDAL LA REUNIUNEA SECRETĂ A PARLAMENTULUI

Luni, 1 aprilie a.c., seara cunva. Să vedeți... Traversam bulevardul pe zebra pietonală, „pe culoarea verde aprinsă”, când am fost strigat : stați pe loc ! În mijlocul bulevardului. Stați pe loc, am un circel la inimă, mergeți prea repede : era un fost coleg de Parlament Provizoriu... Mă-lesc ochii : el, F.S.N.-ist „ales”, în continuare, închis în Camera Deputaților azi, eu, ahă, în afara închisorii parlamentare, în libertate, de mult, din martie 1990, om de pe stradă... Ce mai faceți ?

Ce să fac ? Sunt amărit : tocmai îmi dădusem în petec la noul meu loc de muncă...

Mă luase de un braț, eram clașonași : parlamentarul se ținea, featral cu o mână de inimă. Bine că mai am și eu cu cine să schimb o vorbă ca lumea... Mi se părea mie ? Era abțiguit, îmi va fi citit în ochi reproșul : am gustat ceva la bufet, miros ? Whisky, dragă...

CUM ȘI-A RETRAS DEMISIA DOMNUL ION ILIESCU

M-am bătut azi ca un leu... Nu înțeleg. Auziți, dictatura majorității asupra minorității în Parlament... Nu, domnule, tocmai invers : dictatura minorității, a opoziției asupra F.S.N.-iștilor, e nenorocire ! Despre ce vorbiți ? Dacă până și bietul domn Gheorghe Dumitrașcu... Ce e cu el ? A intrat în opoziție ! Cum ? Nu se poate... Dacă vă spun : azi a fost o reuniune secretă la Parlament de pomină ! A fost și Guvernul de față și președintele Iliescu... Radu Câmpeanu a declarat că e gata să-și dea demisia din șefia P.N.L.-ului dacă și Petre Roman își dă demisia din șefia F.S.N.-ului, de azi apărind Aripa F.S.N. a P.N.L. și Aripa liberală a F.S.N. ! În timp ce U.D.M.R.-ul a atras atenția că primește membri în rîndurile sale din Ungaria, odată ce „România Mare” a dat de gol că P.N.T.-c.d.-iștii au primit membri din Franța ! Iar P.U.N.R., unit cu U.V.R. a anunțat că nu mai primește românii verzi din România în batalioanele sale de patrioți : românii să se ducă să se înscrie iar în F.S.N. sau în partidul tovarășului Ilie Verdeț, cum naiba se cheamă, na, că am uitat ! P.S.M., il ajut eu. P.S.M. ? Nu citiți ziarul lui, „Socialistul” ? Nu... Păcat. ar fi instructiv...

Pardon : scuzați, parlamentarul se

impiedicase în propriile picioare, se clătina ! Știți ceva ? Scandalul a pornit de la cererea de demisie a domnului Ion Iliescu : ce nebunie a fost ! Demisia domnului Iliescu ? Incredibil... Aia-i, că nu se aștepta nimeni, bombă ! Balamuc... I s-a scandat minute în șir numele, se auzeau și fluierături, au căzut în genunchi colegii din F.S.N., abia-și făceau loc printre scaune, eu am dat și în plins, sunt o fire mai sensibilă... Nu mai insist ! Pînă la urmă dînsul și-a retras cererea și am luat cu toții o pauză...

BĂTAIE LA BUFETUL PARLAMENTULUI

Azi a fost o zi mare, domnule ! Habar nu are poporul român prin ce a trecut... Habar nu are : la bufetul Parlamentului...

Venind la bufet, la subsolul fostului sediu al M.A.N., scandal ! Dar ce scandal ! Că s-au găsit să liberalizeze prețurile și aici, la bufet ! Dar să nu mai spuneți la nimeni...

Fii atent, ce păruială a ieșit ! Membrii Guvernului cu membrii Parlamentului întâi, pe urmă s-au amestecat : că au liberalizat prețurile la bufetul de aici, să ajungi să dai zece lei numai pe o chiflă ? Cum e posibil... Zburau chiflele și chiftelele, șnițelele și „sanvișurile” prin aer, a fost ca în filmele ame-

ricane, numai frișca a lipsit, că nici aici nu aduc frișcă... Vasile Moiş era trîntit la pămînt, îl nimerise un borcan cu muștar : l-am ajutat să se ridice, bălguia că a văzut stafia ălora pe care l-a omorît el, ciobanii ăia, s-o fi scrîntit, săracul, că și ziaristii ăștia nu-și țin gura ! În vreme ce Ștefan Cazimir, Ștefan Teaciu, Daniela Crăsnaru, C. Sorescu, Al. Piru se băteau pe singura sticlă de pepsi rămasă întreagă, dar ce bătaie, își scoteau ochii, ce e cu scriitorii ăștia ? Plus Romulus Vulpescu : își smulgea barba singur și striga să-rîți, că mă omoară ungurii, săriți ! Și a sărit în ajutor bărbosul celălalt, Radu Ceonța, senatorul care nu mai mîنینcă demult, de frică să nu fie otrăvit de unguri, e anemic, abia se ținea pe picioare, îl mîningia pe domnul Vulpescu și și urla, lasă că-l dăm pe toți ungurii în judecată, e democrație, că toți umblă cu funia în buzunare aici, să te spinzure în Parlament ! Aha...

Doamne ajută ! Acuma venind și Sergiu Nicolaescu, plin de bulion sau de sînge, fals, să se cațere pe o masă și să strige : vreau dolarii mei ! Filmele mele s-au vîndut pe dolari și am aflat că-l cheltuie Petre Roman în vizitele sale de lucru peste hotare ! El, nu... Trăgînd de el cu colții să se dea jos de pe masă, că a călcat în furturia lui I. V. Săndulescu, romancierul, dat de trei ori peste cap în comisia aia parlamentară de cultură, transformat în cățelandru...

Ce veți fi gîndind : ăsta o fi înnebunit ?

DOMNUL AL. BÎRLĂDEANU CU UN CĂRȚOI COMUNIST SUB BRAȚ

Nu, domnule, nu am înnebunit : așa a fost, cum vă zic... De pomină ! Parcă-l văz... Dan A. Lăzărescu și Ion Rațiu : care dansau vals în timp ce le zbură pe deasupra capetelor ba un scaun, ba un pachet de țigări „Assos”, lăcrîmînd unul pe umărul celuilalt, că ei au scos atîtea publicații după Revoluție și de îmbogățit s-au îmbogățit cei de la cotidianul „Azi” și „România Mare”... Ce mai „era o jale... Degeaba Dan Marțian striga să fie calmi, că e o neînțelegere, prețurile nu vor mai fi liberalizate și la bufetul Parlamentului, o să

punem la vot, o să vă mărim salariile, o să vi le îndexăm...

Ce să o mai lungesc : pînă la urmă a sunat soneria de trei ori la subsolul Parlamentului, unde e bufetul și am plecat cum am putut cu toții înapoi în aula Marii Adunări Naționale, fostei, pardon, ba cu un ochi vînat, cu haine rupte, murdărite, ba fără plăci dentare, lăsînd în urmă pe domnul senator Al. Bîrlădeanu, îmbătrînit prea tare în rele, care ajunsese din tinerețe să vadă numai stele roșii și azi (Azi ?) văzuse numai stele verzi, lovit în cap cu nu știu ce proiect de tablă, tablă de lege, Legea aia a presei... Cu ce ? Ei, lăsați...

La revedere, la revedere... Plecați ? Parlamentarul mă strînge de o mîină și o ia deodată la fugă, traversînd strada prin loc nemarcat și oprind un taximetru. „Pe altădată”...

★

Neuitînd de domnul Al. Bîrlădeanu : vai de mine, cum să-l uit în subsolul Parlamentului... Așadar, lăsat în urmă, greoi, cînd sunase soneria de adunare în aula de trei ori... Șchiopătînd, desfigurată : președintele Senatului, stringînd cu dragoste sub braț un cărțoi roșu, Congresul... congres al p.c.r., bineînțeles, nu reușesc să desluesc al citelea ! Cărțoi comunist recuperat de la unul din manifestații de azi de afară, arestat nu departe de Mitropolie, care citise afurisitul la portavoce din „Cuvîntarea tovarășului Al. Bîrlădeanu, delegat al Organizației de partid Dobrogea”, pagina 575... Manifestație împotriva liberalizării prețurilor ? Auzise că se striga și „Jos Bîrlădeanu” ! Nici nu-l interesa... Proștii ! „Naivii”...

Al. Bîrlădeanu se oprește să-și tragă sufletul, refuzînd iar să fie ajutat de „sclavii” de pe aici, dorînd să rămînă singur. Sprijinit în cîrjă, emoționat, deschide cărțoiul roșu unde e un semn, chiar la cuvîntarea lui : „O importanță deosebită, principială și practică, are expunerea făcută de tovarășul Nicolae Ceaușescu”... O închide repede : „Doamne păzește și apără !”, și privește în stînga și în dreapta, nu e nimeni... Ah, ce le-aș suci eu gîtul ca la porumbi la ăștia care răscoleșc în rahatul trecutului meu...

LIVIU IOAN STOICIU

Unde ne sînt umoriștii ?

Unde ne sînt umoriștii, talentații plini de vervă ? Sînt pensionari cu toții ? Stau, de-o parte, în rezervă, așteptînd, cumva, vreo altă... „epocă”, troznînd din scînduri, Ca să poată să strecoare cite-o glumă printre rînduri ? De ce ? Epoca există : alte măști, aceeași... dramă... Ba chiar, multe măști : aceleași, ce te-ndeamnă, ce te cheamă Să le „zugerăvești” figura și năvaurile toate, „Pieptănate”-un pic, mai altfel, dar... incolo, neschimbate... O „schimbare”, da, există : toți gingavii și gușaii Care, ieri, făceau din Gigă pe... „crou-acestei nații”, Au înlocuit țambalul „psalmilor” peste măsură Cu ce-adună din gunoaie, ca să scoată-apoi pe gură Și să-mproaște cu... (condeiul îmi refuză să numească) Chiar pe cei ce mai păstrează o figură omenească. Umoriștii tac... și-atuncea cînd glumesc, tot ospătarii Itămin „calul de bătaie”, e-un adaos : bișnițarii. Sînt — e drept — și-acum, o plagă ce ne colorează-n negru, Dar... „Domn Ghiță”, polițaiul, n-a rămas tot cel „întregu”. Care nu ierta pe nimeni („bașbuzuc”, sub... „Nicolaiic”) Ce te lua, și-atunci, (și-acuma) „părintește”, la bătaie ? Umoriștii tac... și-n lipsă, completînd „compartimentul”, Dă spectacole (pe gratis) de... „umor”, doar Parlamentul... Căci, în timp ce Caragiale sus troncază-n nemurire, Un... Nea Fane oarecare îl „cltează” în neștire... Liber — zice el — schimbîndu-i marelui profet cuvîntul. Svirle repliei „potrivite”, după cum mai bate... vîntul... (Nene Fane Ca... țavencu, nu ție-e jenă și nu tremuri C-o să-ți strige : „mangafao”, cînd te-o prinde el prin ceruri ?) „Elocventul” Farfuride, azi... istoric, se menține Strîns, cu miinile de „scaun”, poartă barbă și susține Că le știe el pe toate... Cred că știe cel mai bine. De la „șaițecipatru”-ncoace, cînd a mai votat, eu cine... Dar... crezînd că nu știu alții, își dublează aroganța Cînd afirmă că, la dînsul, permanența-a fost... constanța... Bietul Conu Zaharia, tot plîndînd în... „clar-obscur”, Cînd a fost trimis să ceară nu știu ce de la Strasbourg, Prețînzîndu-i Europei, fermă și necruțătoare, Să mai albă... „puțintică” (ba, mai multă, chiar) „răbdare”, (Pînă ce „democrația” o mai punem pe picioare) Declara (atît cît poate să rostească el de tare) : Că la... Salzburg, unde fost-a (!) i-a prostît pe fiecare Din comisie și (culmea) „proștii” chiar i-au dat crezare. Numai... Domnul Tipătescu, poliglotul, frumușelul, Cînd se urecă la tribună să citească „răvășelul” Cu răspunsuri... și mai schimbă și la C.F.R. „macazul”, Mai trencază comedia, se mai temperează hazul... Dar... tot el stîrnește risul cînd afirmă : „Guri rebele Spun că-s vremuri grele, astăzi. Mint. Eforturile mele, Bucurați-vă, tovarăși : le vor face... mult mai grele”.

ALEXANDRU PETRE CULEA

APRIL ÎNTÎI !

April întii ! E sărbătoare ! A Parlamentului ! Și-i Lată ! Că dacă facem multe dancuri La gherlă ei ne viră-ndată.

Pe Cazimir de-l iei la biză Ai griță, fii mai constructiv. Altfel te dă în judecată La București și Tel Aviv.

Lui Romulus, demisionarul, Nu-i spune glume cu Brâncuși

E foarte supărat pe dînsul De cînd l-a copiat George Bush.

Pe președinte nici cu Rosa Canina nu poți să-l atîngi Mai bine, ca agrarienii, Cu complimente să mi-l lingi.

În general mai ține-ți gura. Că e ușor să ciripești Da-i primăvară și pămîntul Se sapă greu la Străulești...

RĂZVAN CORA

PORTRETE PE SPA

ION RAȚIU: Milionar

Cel mai mare patriot român cu dublă cetățenie (anglo-saxonă).

În tinerețe, datorită unor tulburări gastro-intestinale pe fond nervos, maladie ce necesita un regim alimentar sever (alimentație total lipsită de soia), a fost silit (în ultimă instanță chiar de către medici) să aleagă calea exilului. Țara de destinație: Anglia. Aici, după o intensă ucenicie în domeniul gazetăriei, a hotărât să devină milionar. Ca să poată face un împrumut la bancă, s-a căsătorit mai întâi cu o fatucă de-a noastră, săracă și cinstită, tocmai de pe plaiurile Yorkshire-ului. Apoi a investit acești bani (5000 de lire la cursul oficial sau 30000 la licitație) în industria navală.

Pe vremea aceea, navele erau foarte ieftine, precum și acțiunile bancare, forța de muncă, impozitul pe venit, retribuțiile salariaților, Assos-ul, ciunga etc. Astfel că el a reușit în scurt timp să-și cumpere un pachebot, două, trei, patru, ș.a.m.d. până când a umplut tot portul cu navele sale. Privindu-le cât de frumos străluceau ele în soare, te-apuca așa o amețelă de parcă te-ai fi aflat la Constanța. Singurul lor defect era acela că nici una nu avea elice. Așa că marele armator a hotărât să intre în afaceri cu oțel, de unde nu a mai ieșit niciodată.

Imediat după 22 decembrie s-a reîntors în țară, unde beneficiind de experiența sa de gazetar, a scos primul săptămânal particular sugestiv intitulat „Cotidianul”.

A candidat la președinție pe listele P.N.T.-c.d. — aripa tină, unde a fost întrecut „la mustață”, cu numai 83 la sută din voturi, de către actualul președinte.

Drept consolare i s-a oferit în Parlament un scaun de deputat la parter, precum și urarea de „La mulți ani” transmisă printr-un grup de „oameni de bine” pe 14 iunie 1990.

Recunoscut de către o lume întregă drept o persoană foarte generoasă, Ion Rațiu și-a răsplătit alegătorii, și nu numai pe ei, oferindu-le atât sfaturi (multe și bune), precum și un număr impresionant de pungă de plastic, insigne și abțibilduri comandate special și aduse tocmai de la Londra.

Având în vedere că o astfel de pungă poate duce până la 5 kg cartofi, îi mulțumim cu toții.

A.M.

GELU VOICAN-VOICULESCU: Senator

Lângă apa Buzăului, circulă o legendă despre un haiduc pe nume Gelu. Legenda a suferit în anii construcției socialiste diferite deformări tendențioase. Autoritățile culturale locale au pretins de exemplu că haiducul cu pricina lua de la bogăți și dădea la săraci. În realitate numai prima parte a activității lui este autentică. De asemenea, forma convențională a baladelor despre haiducul Gelu pretinde că el a iubit o fecioară prin partea locu-

lui. În realitate, forma originală insistă asupra faptului că Gelu a iubit mult mai multe fecioare, prin mai multe părți.

De asemenea, o străveche baladă cîntă despre faptul că haiducul Gelu era priceput în ale pămîntului și a intuit, fără să știe carte, asemeni unui personaj marquezian, că pămîntul este rotund și a enunțat acest adevăr intrind în conflict cu călugării de la schitul Văgăuni, care l-au anatemitizat. Haiducul și-a păstrat însă convingerea, enunțînd și ceea ce s-ar putea numi „paradoxul haiducului”: „deși pămîntul este rotund, toată lumea se... pe la colțuri”. Este una dintre cele mai clare forme atestate de liberă cugetare de tip materialist; totuși, datorită felului brutal în care a fost enunțată, nu s-a bucurat de circulație în trecutul regim.

Despre haiducul Gelu rapsodul spune: „Uite-așa o barb-avea / uneori și-o mai rădea / pe cei răi îi judeca / și cu pușca mi-i pușca”. Aceasta este partea pozitivă a activității sale pe care și varianta modificată a baladei a menținut-o. S-au pierdut însă iremediabil versurile în care se povestesc obiceiurile erotice și metafizice ale haiducului despre care nu deținem decît date indirecte. Așa de pildă, un sat din zona unde acționa haiducul Gelu se numește Aristotelii Mari iar altul Lindiceni. Se pare că pădurea unde, asemeni lui Robin Hood, își avea el sălașul se găsea între cele două localități, băștinașele dîndu-i sprijin moral și material.

Dintre toate poveștile buzoiene, cea despre Gelu e cea mai frumoasă.

S. N. DUMITRU

Cinste și virtute: VASILE MOIȘ

Nordic sobru și cinstit, împătimit de respectarea legii, senatorul de azi, dizidentul de mai ieri, maximum alaltăieri, domnul Vasile Moiş este, prin tot ceea ce face o întruchipare a zeiței dreptății, minus legătura la ochi, plus barbișonul. În biografia sa, legea cu L mare joacă un loc important. Este știut faptul că a salvat doi ciobani de la moarte prin atitudinea sa ireproșabilă și profund responsabilă, fapt care a deranjat fosta dictatură și i-a adus omului nostru nenumărate neplăceri și chiar un început de înscenare judiciară. Înțelegător al mersului lumii, iubitor al aproapelui, Vasile Moiş este garantul mersului nostru spre mai bine, spre un stat de drept și chiar de foarte drept, dacă se poate spune așa și iată că, făcînd unele eforturi, se poate spune. Nimic din ceea ce se zbate impur în ființa noastră, a celorlalți, care mai călcăm strîmb deși stăm drepti, nu-l atinge pe domnul senator, efigie a dreptății, cavalier modern al luptei contra Răului. El stă neînvins în lumină, privește scrutător (sau scrutează) privitor, dacă vă place mai mult) și în locul crudei săbii (axis mundi) ține flacăra mereu vie a vorbeii toujours blinde dar aspre. În drumul sinuos către noua democrație ce va domni în noua Românie și va răspîndi

noua frăție, domnul Moiş, stînd neînfriecat la dreapta savantului de renume mondial Alexandru Bîrlădeanu, un alt mare exemplu de viață închinată luptei împotriva tiraniei totalitariste stalinisto-dejisto-ceaușiste, va fi garantul că totul e bine, că totul e drept, că nimic nu ne mai poate opri și, chiar dacă ne-ar putea opri, nu ne va putea ține pe loc.

Cu mulțumirea-n suflet că sîntem contemporani, cu licărul dreptății mijindu-ne și nouă, prin contaminare, în priviri, cu inima inundată de muzica sferelor înalte, cu mîna pe inimă, cu inima-n piept, cu pieptul bombat (dar repede dezamorsat), cu toată energia, vă urează azi toți cei ce iubesc dreptatea și lumina zilei să ne trăiți ani mulți, să nu vă temeți și să nu pregețați, Justiția a fost oarbă, Revoluția din decembrie, însă, i-a luat legătura de pe ochi și acum justiția ne privește. Are ochii dumneavoastră.

IOAN T. MORAR

DINU PATRICIU: Înarișat și tinăr

Fost mare oponent al regimului Ceaușescu, în primul rînd prin natura profesiei sale de arhitect; asemenea multor colegi de-ai săi, a reușit să clatine din temelii atît regimul, cît și unele edificii, mai ales în momente de cumpănă pentru poporul român, cum ar fi acela din 4 martie 1977.

În postul de cadru universitar pe care l-a deținut la Facultatea de Arhitectură din București, a fost primul om care a prevăzut războiul din Golf, alăturîndu-se încă de pe atunci forței multinaționale și aplicînd sancțiuni severe lumii arabe. Paradoxal însă, în loc de mulțumiri i s-au adus acuzații grave, mergîndu-se pînă într-acolo încît să se spună că ar fi primit mită de la studenții străini pentru promovarea unor examene.

De aceea, imediat după 22 Decembrie a intrat în politică, pentru a demonstra întregii națiuni (deși nu mai era cazul) înaltele sale calități morale.

Și datorită lui, Partidul Național Liberal a obținut la 20 mai acea zdrobitoare victorie în alegeri în unele zone ale țării, cum ar fi Timișoara. La scurt timp însă după alegeri, a realizat că orice sfîrșit are o aripă și ca proaspăt deputat a înființat așa-numita aripă tină a P.N.L.

A reușit să aducă săptămînal românilor mult rîvnita Coca-Cola în paginile oficiului partidului său. A promis că o va aduce zilnic. Alături de țigări, cosmetice și produse electronice.

Avem încredere în el!

ALEC MACRI

ION I. BRĂȚIANU: Un vizionar cu barbișon

Contestarea onora cum că Ion I. Brătianu nu ar fi descendentul real al celebrei familii de politicieni liberali istorici, este o mare impietate; existența acestui personaj, decupat la milimetru din ficțiunea lui Caragiale, este unică, irepetabilă prin tipicul ei. Adunarea în jurul acestui bărbat remarcabil a 251 de membri necesari pentru formarea unui partid a fost desigur foarte simplă, cei din cartier fiind convinși că se joacă „O scrisoare pierdută” și ei vor fi figuranți, drept pentru care vor primi cîte-o sumă grasă pentru colaborare ca figuranți. Bani de la popor s-au primit într-adevăr, numai că liderul Uniunii Liberale Brătianu „a supt” personal toate subvențiile, plimbîndu-se prin parcurile țării în fața camerelor de luat vederi, oprindu-se în spații cu fundal de monumente istorice unde domnia sa era cel dintîi și luînd mese consistente la fostul restaurant „Mignon”.

Ce trebuia să facă pentru că fusese scos dintr-un sertar nefolosit al societății, șters de praf și împins în față? Nimic. Sau, mai bine zis, să trăiască precum un belfer, în văzul lumii. Neștiind prea bine unde se

află și pe ce lume trăiește, citește petec de hîrtie ce i se dă în Parlament coborînd de la tribună radios ca un grăsun scăpat de constipație; saltul cotriului amărît la cel de nivel de activitate partid, cu servite preferențială și mla la scară, i se pare o încununare firească a calităților sale de gurmand abulic și cifrator avîntat al „scrisorilor” fabricate de secția de propagandă a F.S.N.-ului păcate pentru cei ce și-au pus spera în acest „Kogălniceanu” al zilelor noastre se constată că omul a început să dea picioare, cerînd într-o ședință de Parlament demisia guvernului. De ce? Uite Na! Sic!

Cu privire la orientarea politică a unui Liberale Brătianu, aceasta e sub urmînd pînă la identitate sinuoșitățeniei F.S.N., pînă-ntr-o zi; și anume cînd s-a declarat pro-monarhist, spre poarea partidului liberal monarhist e protestat că Ion Brătianu i-a furat forma-program; în realitate, nici partid și nici altul, mult mai mare și puternic, nu trebuie să intre în par Ion I. Brătianu visează ca la noile ale care vor fi desigur tot la fel de liber va alege un rege comunist. Se știe că

IOAN SUC

ALEX. BÎRLĂDEANU: Senator președinte

Originile familiei se pierd undeva spațiul pruto-nistean, teritoriu pe care legitimă mîndrie, d-sa îl numește Moldovenească.

Încă din cele mai vechi timpuri, Bîrlădeanu s-a dedicat activității re-

ÎN PREN

PARLAMENTUL

Premiul Pulitzer: Gelu Voican și metafizică”.

Premiul Lenin: Alexandru Bîrlădeanu în dejism”.

Premiul România Mare și Tribuții deosebite aduse r

Premiul Nobel: I. V. Săndulescu multe altele.

Premiul Felina: Alexandru P

Premiul Brăncuși: Romulus V tectarea falsurilor cu aju

Premiul Herder: Nu se acor

Premiul S.F.: Dan Marțian. f

Premiul Saturn: Gheorghe coastă”.

ționare, întrecîndu-l în durată pe N. șescu. În vremea acestuia, a primit ficate de dizidență, la fel de autentice cum cetățenia română pe care o are. Studiile și le-a petrecut în țara pr lă, pe care, însă, nu le-a terminat, cît, după bătălia de la Stăniloști, l-a pe Dimitrie Cantemir în bejenie.

S-a mai întors o dată din țara pr lă în cea natală, după cel de-al doilea boi mondial, în mijlocul unui grup de polcovnici. De atunci, vorbe perfectie limba română.

Este — vrem, nu vrem — acader de o incontestabilă valoare teoretică practică. Detractorii săi au plecat de acest punct și s-au întors tot aici, fînd o nedreptate istorică. Pentru ce se poate să anuleze dreptul unei întete ce s-a dezvoltat normal de-a lung tor sute de ani (plus că d-sa a avut tajul răzăului de timp!). Este că și i-am putea contesta lui Voltaire geniului lui Shakespeare, operele (deși s-au cat și în aceste cazuri mizerabile siuni!) — chiar dacă aceștia doi n

Scriitori în Parlament

Uniunea Scriitorilor, precum și U.S.A.D. (Uniunea Scriitorilor — Aripa Demisionară), reunite în mod excepțional în ședință comună, luînd în discuție slaba reprezentare a scriitorilor în forul legislativ propune a fi cooptați în Senat sau Adunarea Deputaților (în funcție de greutatea corporală), fără alegeri, prin simpla numire democratică, următorii membri ai breslei:

- Valeriu Cristea — pentru obiceiul său de a susține numai Adevărul
- Dinu Săraru — pentru a-i crea o opoziție constructivă lui Romulus cel (de la teatrul) Mic.
- Dumitru Popescu — pentru a bate palma cu puterea și pumnul cu opoziția
- Florica Mitroi — pentru că nu-i musai să fie numai scriitori.

Propunere de premiu literar acordat de parlament unor personalități politice:

Premiul Portocala Andaluză — Lui Darie Novăceanu pentru traducerea exemplară în limba lui Cervantes a poemelor lui Dumitru Popescu-Dumnezeu (1975).

MONDIALĂ

ri al academiilor din cele două țări. Gurul amănunt care mai trebuie pus este acela al secției la care poate adrat. Deoarece, distinsul nostru acarian, pe lângă contribuțiile teoretice le-a adus la desăvârșirea modelului onomie de piață, în lumina roșie a -ului, a dat poporului român, literi și teatrului românesc o nemuritoare care vor adăuga acest adjectiv pernei biologice a d-lui Birlădeanu o cont propriu și sub incidența „Leesei“ și unică traducere din tragedie-eacă. Ea este atât de fidelă textului al, încât bănuiala și invidia merg într-acolo că traducătorul ar fi fost or al tragediei. Ceea ce, evident, este l.

părut pentru prima oară la televizi- e 22 decembrie. De atunci, apare

cupola Parlamentului, stârnește in- albătece pentru modul coerent în orbește și pentru limpezimea ideilor știate împrejur, sub formă de stropi. oc de sceptru, ține mereu în mână un

re zilnic în coloanele „presel de o lă parte“ dar d-sa nu se sinchises- el, ducind mai departe țara pe cele alte culmi de civilizație și progres. ne amintim bine, și Iorga a fost me- acat. Dl. Alex. Birlădeanu cunoaște bine întâmplarea cu pricina, de a- e teme de legionari.

coristicul „Sașa“, cu care se alintă, e în nici un caz de la răsăritul țas- tre, ci este un pios omagiu adus uii și admirației d-sale pentru cîntă- ranchez Sacha Distel.

ile rele vorbesc de un anumit ames- nitic în singele viteaz ce curge prin d-sale „numai din pricina faptului efectuat o vizită în Israel. Insoțit de Cazimir. Dar, la vîrsta venerabilă e o are d-sa, e normal să aibă di- ticuri și semi-ticuri, mai ales dacă

virilitate, ne-am bucurat. Nici nu se pu- tea mai bine. Domnul Ștefan Cazimir, vi- ril între virili, idolul adolescentelor, al fe- meilor măritate și al celor divorțate, avea dreptate: trebuie să facem o lume după chipul și asemănarea noastră. Paiul din ochiul domnului deputat nu l-a împiedicat să vadă căruța de birne din ochiul domnu- lui Ursu. Bravos, domnule deputat. Să-i mai facem să se uite în oglindă, dacă nu se vede cu ochiul liber, să-și mai facă ope- rație estetică domni demnitari, ce dracu! Farmecul inexorabil, inefabil și etern mas- culin al domnului Șt. Cazimir ar trebui măcar să-i complexeze pe bărbații de rînd ai țării, dacă să-i facă să se retragă nu poate, deși ar fi cazul. Ne-am săturat de fonfi și de sluiți, de flecari și de pîmpălăi la conducerea țării, să facem loc etaloane- lor de frumusețe, eleganță, bărbăție, spon- taneitate și românism: să-l împingem mai în față pe domnul deputat Șt. Cazimir. Astfel, măcar o parte, cea feminină, a țării ar trăi cu vise frumoase, cu tonusul ridi- cat, cu privirea hăhăhă, dusă spre azurilul cerului. Destul cu farmecul contrafăcut al lui Pedro și cu lipsa de farmec a lui Caramitru. Ce, ei sînt bărbați? Dacă ei — afirmăm noi — sînt bărbați, atunci — răspundeți dumneavoastră — domnul Șt. Cazimir ce e? Aud? Îndrăznește cineva să gîndească?

Domnule deputat, îndrăznesc să am în- drăzneala să cred că sînt în asentimentul tuturor femeilor din țara care au un cap pe umeri și să bănuiesc faptul că vă vor cădea în mînă aceste rînduri și, de pe acum, cînd le scriu, mă inviez chiar a- tunci cînd le citiți: sinteți frumos, domnu- le Șt. Cazimir, sinteți un bărbat fermecă- tor, anșantant, viril, îndrăznesc să spun. Zîmbiți-ne cît mai des, apăreți cît mai des la televiziune, măcar la cronică parlamen- tară dacă nu și la Samuilă, luați cît mai multe premii pentru că le meritați, com- bateți cît mai focos la tribună, fiți cît mai dumneavoastră înșivă, mișcați-vă natural. Vreți, deci puteți!

GRUPUL FEMEILOR LIBER- SCHIMBISTE DIN ROMÂNIA (MARE)

I. V. SÂNDULESCU: Senator

S-a născut în zodia Minotaurului, acum exact o jumătate de mileniu, undeva, la hotarele Moldovei de Jos, într-o familie de plăieși cu vechi tradiții liberale. A fost coleg de școală și prieten cu Nicoară Pot- coavă și Gică Petrescu.

La vîrsta de șaptesprezece ani a fost ful- gerat de o dragoste nebună pentru o fe- meie din Casa de Savoia, cu care nu s-a căsătorit. Singurul efect al acestei singure drame erotice a fost că, de atunci, a in- ceput să cultive flori în grădina literaturii române. A scris două cărți, ultima apărută anul trecut, la editura „Cartea Româneas- că“.

În 1896, la Atena, a purtat flacăra olim- pică, împreună cu baronul Pierre de Cou- bertin, la prima ediție a Jocurilor Olim- pice moderne. Misiunea fiind încheiată cu succes, a fost chemat la fiecare patru ani, pentru a ține în mînă simbolul celebrilor întreceri. A lipsit, totuși, la ultima ediție, fiind ocupat cu pregătirea campaniei elec- torale.

Este membru al Uniunii Scriitorilor, dar, din păcate, nu și al Comitetului director al acesteia. Va fi ales academician, în lo- cul d-lui Valeriu Cristea, prin deces, la următoarea ședință a Academiei cu ușile deschise.

Din cînd în cînd, are viziuni ale Mîntui- torului de orientare F.S.N., dar se repliază repede, conform legii Boyle-Mariotte și a audiovizualului.

Privește tot timpul cu drag și interes țarina patriei, încercînd să-și amintească, firese, cînd a făcut primii pași pe aceasta. Se îngrijește cu dragoste și devotament de cultura Parlamentului și a țării, vișînd în secret la construirea unui eșafod acționat politic.

Spre a nu l se confunda particulele I.V. cu Stalin, după 1990 și-a adăugat cogno- menul Ionel.

FLORIN TOMA

SCRISOARE DIN ELVEȚIA

Dragul meu Câmpeanule,

Îți scriu cu „i“ din „a“ de dragul limbii latine. La mine în Elveția totul e bine și frumos. Poate că trebuia să-ți spun „tovarășe vicepreședinte“, că doar asta ai ajuns, deși ai sperat la președinție. Nu-i nimic, nu trebuie să demo- ralizezi, noi mai fi desigur alegeri feseniste, ceea ce e bine. În fond este de admirat felul în care i-ai pus la punct pe neo-fesenști cu o deosebită diplomatie încît nici nu se mai vede vreo deosebire între liberali și membrii partidului de guvernămînt. Succesul pe care l-ai înregistrat e remarcabil; doar ți-amintești cînd cu spatele cocoșat cărai butelii în bucătăria mea din Franța și a apărut acel om cu figură de țapinar și nume de măgură care ți-a propus o meserie bănoasă în țară și anume cea de candidat la președinție. Știa omul probabil că ai o coloană vertebrală copiată după cea a scriitorului I.V.S., nu, nu Stalin, ci Săndulescu, dar a dumitale e atât de mobilă încît tot timpul pare dreaptă și ai întreat franc: „Cîți franci?“. Omul cu ochii azurii te-a asigurat că nici nu vei visa unde poți să ajungi, în sensul că te vor lăsa uneori să vizitezi Cotroceniul, să-ți faci: câteva conșnații, să înființezi o școală cu predare numai în limba franceză pentru ca să aibă și doamna activitate și mai ales să-ți deschizi (pe măsura implementării rafinamentului franțuzesc pe teritoriul mioritic) a unei Case din acelea comune europene, în care să intre și Ivan și Ioșca, și Ițic și Piroșca toți de-a valma, după principiile societăților comerciale mixte adică bărbați și femei.

Ca membru de frunte al Parlamentului României ce ești îți admir foarte mult eforturile pe care le faci pentru căderea guvernului și formarea unui „executiv“ de coaliție, a cărui listă o ai în buzunarul sting (cred că de la pantalonii); cel mai drag mi-e profesorul acela de istorie marină din Constanța, Dumitrașcu parcă îl cheamă, dacă reușești cu noul guvern să nu cumva să-l omiți că ai spus că-l iubesc și nu cred că vom mai avea ocazia să mai vedem vreodată așa ceva; trimite-mi video-clipuri cu dumneata și cu el, în dialog parlamentar dacă ai, e rugămîntea mea.

Cu drag a dumitale

Roza Fesenburg

P.S. Transmite-i lui „nea Măgură“ să-mi expedieze compensația mîrită corespunzător în dolari, că „lupoi“ aștia din Elveția au mirosul sin și trebuie să-mi schimb mai des vîlurile și pâlăriile; în plus, de la 1 aprilie deodorantele se scumpesc și aici.

PT. CONF. IOAN SUCIU

Apostol al iubirii de semeni: CEONTEA RADU

Printre cei care ne reprezintă cu trup, suflet și minte, în Parlamentul țării, un chip aparte, un comportament aparte și, deci, o atitudine aparte manifestă domnul Ceonlea Radu, senator de Tîrgu-Mureș, ra- iul înțelegerii inter-etnice. Dacă e așa, domnul senator e ființa cea mai angelică. De cite ori a luat cuvîntul, de cite ori a interpelat, de cite ori a dat interviuri și, în fine, de cite ori a demisionat a făcut-o numai și numai pentru a atrage atenția că nu ne iubim destul, că nu ne înțelegem unul pe altul, că dialogurile noastre sînt, adesea, dialoguri de surzi.

Trebuie să ne iubim, să trecem peste diferențe, peste cele ce ne despart și să ne aplecăm mai mult asupra asemănărilor dintre noi. Dacă au existat greșeli, în tre- cut, trebuie să ni le iertăm. Să ne înțele- gem, pare să spună, chiar și atunci cînd tace, figura blindă, patriarhală și impun- toare a domnului Ceonlea. Aceasta este și cauza pentru care domnul senator pri- mește invitații (mereu onorate) de a par- ticipa la toate acțiunile Udemereului. Un amănunt pîcant, în pauzele diverselor ac- țuni, domnul Ceonlea mînîncă gulaș, mîn- carea sa favorită, pe care a îndrăgit-o mai ales de cînd are un bucătar maghiar, la care ține foarte mult și în care are foarte mare încredere.

Prezent de citeva ori în capitala maghia- ră, Budapesta, domnul Ceonlea și-a distrat comesenii (de predilecție istorici maghiari) cu savuroase bancuri spuse în cea mai curată limbă unguească, învățată de dom- nul Ceonlea pe ascuns, încă de la grădi- niță. De altfel, elogiile apărute în presa din țara vecină și prietenă sînt o dovadă clară, indubitabilă, că iubirea semenilor este marea vocație a senatorului de Tîrgu Mureș.

Chiar dacă obosește în alte direcții, în direcția iubirii necondiționate a ființei umane domnul Ceonlea Radu nu obosește. Toți sîntem egali în drepturi, indiferent de ce limbă vorbim, ne leagă pe toți limba universală a iubirii, spune, zi de zi, ceas de ceas, domnul Ceonlea Radu. O spune

în românește, o repetă în unguește, pen- tru a nu-i face pe eventualii vorbitori ai acestei limbi să se simtă proști, în cazul în care i s-ar afla în preajmă.

Următorul pas al iubirii nestinse a dom- nului Ceonlea Radu va fi unul istoric: va transforma numele organizației care l-a reales, deși demisionat, și-i va pune nu- melele Vatră româno-maghiară, societate pe acțiuni.

HORVATH POPESCU

DAN IOSIF: Senator

Este urmașul unui traco-get înveșmîntat într-o aparență asiatică.

În zilele fierbinți, l-a luat apa Revolu- ției și l-a urcat cu forța pe valurile ei, iar de acolo, în balconul ceceului. În seara zii- lei de 21 decembrie, a fost văzut citind o proclamație. „O anumită parte a martorilor“ afirmă că foile erau dactilografiate. Dar nu e adevărat. Și, la urma urmelor, acesta este un amănunt minor, cu efecte tănuite de minore.

De altfel, dragostea pentru apă s-a ma- nifestat la D.I. încă de mic copil, înfrî- gînd astfel un binecunoscut complex freu- dian. La vîrsta de șapte ani, cînd a fugit pentru prima oară de (la) școală, s-a de- dicat pescuitului, pasiune care l-a jugulat permanent.

Mai tîrziu, tîrît de aceeași pasiune, a fu- git din nou de (la) școală și s-a angajat la I.C.A.B. Colegii au avut dintotdeauna (mai ales, acum) o părere foarte bună despre comportarea sa la serviciu și în societate. Este autorul unor destoinice acțiuni sisi- fice de îndepărtare a milului de pe fun- dul diverselor lacuri bucureștene. Lipsa lui se simte mai ales acum, privind cum arată lacul Herăstrău. Dacă nu se prăpă- dea în stupidul accident de la Tîrgoviște, tovarășul Nicolae Ceaușescu l-ar fi solici- tat, cu siguranță, la repunerea în drep- turi navigabile, prin dragare, a Canalului Dunăre — Marea Neagră. Iar mai tîrziu, a acestei ultime porțiuni, adică Marea Neagră.

Este un exemplu de noblețe, demnitate, bună creștere, modestie, generozitate, echilibru, timiditate, delicatețe, fidelitate, no- blețe, demnitate, bună creștere, modestie, etc... etc.

Nu bea, nu fumează, nu preacurvește, nu scrie, nu citește, nu face nimic, mai poftiți și altă dată! Este un bun senator, deși privește ciș în front (engl. orig. = „în față“).

În timpul liber, D. Iosif lucrează la ro- manul „T. Mann și Iosifii săi“, prin dic- tare. Este un dictator de forță.

F. T.

MONDIALĂ ÎN PREMIAT!

Pentru studiul: „Intre clitoris

triu studiul: „Implementarea

Geza. Pentru studiul: „Con- omâne conlocuitoare“.

pace, literatură, stabilitate și

manul „Cearta“.

tru contribuția adusă în de- l.

său ales.

Pentru studiul „Marina de

seama de privațiunile la care a fost trupul său, de-a lungul vremilor.

ătă ochelari negri, dar este mai rezis- ecit Jaruzelski.

o ținută ireproșabilă, fapt ce i-ar atrage numele conspirativ de „Bo-

impul programului, ocupă tot ecran- n timpul liber, cultivă legi.

din rațiuni diabolice, se ține.

FLORIN TOMA

Championul virilității:

ȘTEFAN CAZIMIR

l, cu, cităva vreme în urmă, domn il ut liber-schimbist Șt. Cazimir îl ataca nistrul de interne pentru lipsă de

A ȘAPTEA ARTĂ

— Propuneri —

Avind în vedere succesul la public de care s-au bucurat filmele enumerate mai jos și în dorința reecranizării lor, redacția „Lucifer” propune în rolurile principale pe unii dintre parlamentarii noștri. Condițiile obligatorii de selecționare au fost: vîrsta, prezența scenică și nu în ultimul rînd, fotogenia.

„Fiul șecului” (S.U.A., 1926) — Gelu Voican Voiculescu.

„Scrisoare neexpediată” (U.R.S.S., 1960) — Alexandru Birlădeanu.

„Cum să furi un milion” (S.U.A., 1966) — Ion Rațiu.

„Un om în plus” — (S.U.A., 1967) — Gheorghe Dumitrașcu.

„O specie rară” (S.U.A., 1966) — Ștefan Cazimir.

„Oglinda cu două fețe” (Franța, 1958) — Radu Câmpăneanu.

„Oameni fără importanță” (Franța, 1955) — Sergiu Nicolaescu.

„Mata-Hari” (S.U.A., 1932) — Agatha Nicolau.

„Singe de țigan” (Dan., 1914) — Dan Iosif.

„Om mic, oraș mare” (film de animație Ung., 1967) — I.V. Săndulescu.

ALEC MACRI

ȘI IORGA AVEA BARBĂ

Protestăm cu vehemență, și contăm în protestul nostru și pe asentimentul Uniunii Liberale Brătianu, ba chiar și al domnului Brătianu personal, împotriva gravei erori săvîrșite de Academia Română prin neinclușarea pe lista celor 31 de membri nou numiți a deja reputatului, notoriului Gheorghe Dumitrașcu, personalitate științifică de largă recunoaștere județeană, iar mai nou națională și chiar mondială, la concurență cu Nicolae Iorga. Adică de ce 31 și nu 32, de ce nu ș'ce portughez și geologi și nu un mare român și istoric? În panoplia fiilor de bază ai neamului, academicienii, pe lângă Suzănică Gîdea, Șura Birlădeanu, Lenuța Ceaușescu, ba chiar și Nicolae (membru de onoare), acest împătimit în istorie, încă verde, încă în putere — creatoare — ar fi stat la loc de cinste. Unde mai pui că are și operă. Științifică. Și încă ce operă, numai studiile fundamentale fără de care istoriografia contemporană românească nu poate fi concepută. Cine mai știa astăzi, dacă nu cerceta el, cum stă chestia cu eroismul nădragilor? Cine ar mai fi reușit să facă epocala descoperire a apartenenței Elenei Ceaușescu la tineretul P.N.T., demascînd astfel esența pur comunistă a acestui partid destabilizator?

Academia Română a pierdut astfel prilejul de a mai avea încă un reprezentant de fală în Senat. Credem însă

că la mijloc sînt interese obscure, mașchine, personale. Domnul Drăgănescu e glos pe virilitatea bărbii senatorului, d-na Zoe (Bușulenga) — care s-a cam dat cu popii — pe vivacitatea lui, iar Piru și Birlădeanu se tem de concurență și competență. Păi se compară „Dumîncața” lui Piru cu „Farul” lui Dumitrașcu? Clasă, domnule, clasă (muncitoare) poate să-i dea constănteanul. Imaginați-vă apoi un președinte de sufragerie, adică de cameră, robust, brunet, fremătător, creț, pătimăș și fornăitor, care să-i ceară lui Roman socoteala, adică batista. Ce pasionant, terifiant și politizant, ce gemete de satisfacție din partea unei anumite fracțiuni a electoratului majoritar, purtător (ilegal) de fustă și sacoșă, cînd, în fiecare seară, l-ar fi simțit prezent la Cronica Parlamentară.

Cuceritor, modest, tenace, generos în epitet și aprecieri, personalitate multilateral dezvoltată: abdominal, istoric, folcloric, telerevoluționar, apărător al ordinii de drept (dacă nu era el să-l flizeze cu privirea pe bancheta din spate a mașinii, regele ar fi intrat în țară) și al disciplinei în presă, numele lui G.D. va rămîne înscris cu litere de aur în cartea de onoare a nației pururi recunosătoare.

Gheorghe Dumitrașcu este unica replică vie a celebrului senator de rasă al lui Caligula — să nu uităm că el s-a născut lângă herghelia Mangalia pe vremea cînd Nicu n-o pierduse încă la ruletă — și va rămîne în istorie la fel de renumit ca și predecesorul său. Ba poate și mai și.

De aceea, facem public protestul nostru și cerem cu fermitate chemarea sa la Academie, conform gradului — de cultură, se înțelege — pe care cu demnitate și conștiinciozitate îl poartă. Protestul este valabil și pentru Academia de Poliție și Academia Militară. Apelul nostru rămîne deschis și așteptăm pe toți oamenii de bine ai acestei țări, inclusiv intelectuali și formațiuni politice de opoziție să ni se alăture.

G. TUDOR

P.S. Aflăm în ultima secundă că nedreptatea a fost compensată prin conferirea ordinului Lenin, pentru merite deosebite. Tot astăzi, Iosif Constantin Drăgan va înmîna d-lui conf. univ. Gheorghe Dumitrașcu, diploma de Doctor Honoris Causa, al Academiei din Puzosii, special înființată în acest scop.

Permanența clasicilor

*La Iliescu-n curte, la conac,
Sînt adunați, aduși, fărani,
Toți ciți ai căror ochi nu-i plac
Stăpînului moșiei Merișanii.*

*Sînt cei mai teferi oameni dintr-un sat,
Dar i-au stîrnit boierului gras hula,
Că, toți hrăniți cu ceapă și păsat,
Nu-și scot din cap, să-și ție-n mîini, căciula.*

*Și, mai deștepti decît stăpînul lor,
Nu-ncep, vorbind, cu „poate” și cu „dacă”,
Și în azul treaz al tuturor,
Știu să răspundă, cum și știu să tacă.*

*Legați la coate, -i numeri : sînt o sută,
Și-s înșirați la rînd, în rotogol,
Ca la o horă încă nencepută,
Și de la ei la masă-i locul gol.*

*La masa mică, beau tutun, cafele,
Un ofițer, în șoapte, cu jupînul :
— „Ascultă-ncoace, — zice, — colonel,
Începi cu cîte doi, cu cîte unul ?”*

*Aflîndu-se cu satul în război,
Găsește că măsura înțeleaptă
E să înceapă tot cu cîte doi,
Și oamenii pricep ce-i mai așteaptă*

TUDOR ARGHEZI — „1907 — Peizajc”

Ne-am interesat pentru Dv.

AZI: editura PAR-LA-MENTIS

O strălucită inițiativă culturală, de anvergură național-continentală, va fi tradusă în viață, în cadrul Parlamentului nostru, emanînd cu data de 1 Aprilie, a.c. Este vorba de editura „Par-la-mentis”, prin care reprezentanții legitimi al poporului nostru vin să umple un gol istoric în literele universale. Încercînd să stăm de vorbă cu directorul acestei mărețe ctitorii de gal, cuget și simțire românească, ne-am lovit — n-o să credeți! — de, chiar, culmea democrației parlamentare. Pur și simplu „Par-la-mentis” nu are un director propriu-zis. Ea are doi președinți de onoare (nume de profundă rezonanță din cîmpul literelor contemporane), aleși, însă, nu dintre parlamentari, ci din regiunile transcendente acestora. Este vorba de domnii Eugen Simion și Marin Sorescu.

Activitatea editorială va fi orientată pe patru direcții (colecții), ce converg într-un numitor comun: propășirea mentis-ului etnopsihic în forme averse de fond(uri).

Prima direcție (responsa-

bil: Romulus Vulpescu) este dată de colecția „Sigiliile de pretutindeni” și cuprinde lucrări de sigilografie, în tradiție baroc-rinascimentală, maeștră, masonică, de rit bizantin și aztec, mergînd pînă la sigiliile diverselor servicii oculte din spațiul intra și extra-carpatic. În primă instanță, coordonatorul colecției a programat, ca „hors d'oeuvre” două apariții... „hors collection” semnate de domina sa, și anume: Spiritul gargantuesc, ubuesc și, în genere, hohotitor-patafizic, așa cum se desprinde el din tradițiile multimilenare de luptă ale poporului român pentru unitate, continuitate și integritate teritorială, de la statul dac pînă la Budai-Deleanu. Volumul (care poartă un motto din „Tragedia omului”, de Madach Imre) apare simultan, în luna aprilie, cu eseu competent al aceluiași autor: Charles d'Orléans și Ady Endre: filiații, paradoxuri, întrepătrunderi.

„Omenet” este numele celei de-a doua colecții, în vîdită polemică (de tip constructiv și responsabil) cu bi-

necunoscuta „Humanitas”. Coordonator: Constantin Sorescu. Primele titluri vor fi: Omul de bine în viziunea totalitarismului democratic, sau comunismul ca vis de aur al comunei primitive, de Dan Marțian; Aripile omenirii: acvila bicefală de la Izvoare, pînă la vărsare, de D. Patriciu; Diplomatul ca ființă de hirtie și răsuce, de V. Moș; Oameni și continente; Ion Iliescu și galaxia Gutenberg, în tradiția Editurii Tehnice, de V. Văcaru, volum scos samavolnic, mai mulți ani la rînd, din planurile editurii Științifice și Enciclopedice.

În aceeași colecție, C. Sorescu a decis, cu modestie, să-și amine, din considerente adînc patriotice, volumele de critică literară (respectiv, Săptămîna culturală și Slatismul, placă turnantă a treierii literaturii române de la avangardism, la sămănătorism, către noua mitologie a romanței) acordînd prioritate istoriei poeziei române. Mai precis, primul tom dintr-o serie de 10. Uriașă operă de sinteză, cercetarea debutează cu studiul influenței

liricii thraco-geto-romane asupra manuscriselor de la Marea Moartă, pentru a se opri în acest prim volum, la lirica română din sec. II după Christ.

A treia colecție a editurii „Par-la-mentis” este coordonată de Ghe. Dumitrașcu, ea purtîndu-i, de altfel, și numele, pentru care distinsul deputat și istoric a programat nu mai puțin de cinci titluri în luna aprilie: Valențe tomitane în oratoria românească; Ghe. Dumitrașcu, de Ghe. Dumitrașcu; Palavramentul — dimensiuni, priorități și perspective în logomachia milenului III, de Ghe. Dumitrașcu; Kossuth, Bălcescu, Avram Iancu și Vadim Tudor în evoluția vatsului vienez, de Ghe. Dumitrașcu; Din înțelepciunea necuvîntătoarelor: acvariul din Constanța (cu o prefață postmortem — „Ce este ichtiopsihologia”, de acad. Mihai Beniuc); Din culisele istoriei de miine: rolul de compoziție, între divertisment și diversivne, de Ghe. Dumitrașcu.

Sub aceleași auspicii, sînt cuprinse în plan: Momente ideologice: editorialele revistei „Vatra” de-a lungul anilor, de Radu Ceantea, Tineretea, o stare de spirit eternă și veșnic perenă, de Al. Birlădeanu (cu aplicații academice asupra poeziei optzeciste, reflectate-n revista „Carnaval”), De la tenue a-

vant toute chose, de Dan A. Lăzărescu, Forța dreptului și dreptul forței, de Antonie Iorgovan, 69 sau 96, de Daniela Crăsnaru, Deschideri, de V. Moș, și V. Faur, ș.a.

În sfîrșit, cea de-a patra colecție, îl are drept coordonator pe reputatul Ștefan Cazimir. Ea poartă titlul „Qui pro quo” și va debuta cu o demonstrație de supremă prestidigitatie, considerată, pe drept cuvînt, drept culme a liber-schimbismului: bazat pe o imensă arhivistică și arheologie culturală, dl. Cazimir arată că opera publicistică a lui Eminescu îi aparține, de fapt, lui I.L. Caragiale — și viceversa. Inutil a mai sublinia importanța unei atari întreprinderi. Se anunță, în aceeași colecție, volumul de dialoguri Ce-ar mai fi de ascuns, de Dan Iosif și Cazimir Ionescu, suita de pliante Democrația pentru cei mici, puterea pentru cei mari, seria „Das Ewing Weibliche”, dirijată de ncobosit-reputatul prof. Al. Piru, precum și ciclul „Femei celebre”, sub aceeași coordonare.

Sîntem încă departe de a fi epuizat inestimabilul potențial editorial de care dispune „Par-la-mentis”. O singură întrebare: va reuși editura să convingă autoritățile de a-i ceda, drept sediu, Casa Poporului?

Reporter pt. conf.
DAN C. MIHĂILESCU

Recepția are loc într-un fost hotel de lux, construit de americani și părgănit, în timp, de autohtoni. Cele două delegații au fost alinate față în față, de-a lungul unei mese încărcate de bunătați pe care, din cauza cenzurii, cubanezii nu le văd nici măcar în filme. La patru ace, delegația parlamentară română nădușește amarnic; partea cubaneză e ceva mai lejeră, în ținută vag cazonă, plus bărbile de rigoare, între care se remarcă falnica podoabă roasă de molii a lui Fidel.

— Să bem, toastează acesta, pentru victoria deplină a comunismului!

— Așa să ne ajute Dumnezeu, mormăie, prudent, dl. senator Birlădeanu, privind chiorș spre gazetari.

În calitate de istoric, senatorul Dumitrașcu deșartă paharul pe gît. Fotoreporterii immortalizează. Alături, Gelu Voican-Voiculescu pipăie, tandru, două superbe translaatoare cubaneze. Suride metafizic și extrage, de unde n-ai crede, două revolve „Colt” cu butoiaș.

— Nu se poate vorbi despre catharsis, mormăie, cu pistolul ascuns în... — N-avem nici o vină, se apără translaatoarele. La noi, e o obligație de protocol.

În calitate de istoric, dl. Dumitrașcu deșartă al doilea pahar. Blitzuri, veselie în colțul presei.

— Sintem încântați, rostește dl. senator Nicolaescu, de frumusețile patriei dumneavoastră.

— Mai cu seamă alea mulatre, completează Dan Iosif.

Pe dl. I.V. Săndulescu, frumusețile locale îl lasă rece. Moțăie.

— E ceva necurat cu fetele astea, se-ncruntă senatorul Ceontea. Prea

arată bine. Aici se ascunde mina ungu- rilor.

— Noi n-avem mulatre, ripostează Domokos Geza. Numai țigănci, ca și voi, da' nu-i tot aia.

În calitate de istoric, dl. Dumitrașcu se descheie la cămașă; aruncă scirbav- nica cravată în supieră. Chicotelii în banca presei.

— Să bem, toastează Fidel, pentru zdrobirea ultimelor rămășițe ale impe- rialismului.

— Să nu-i uităm pe unguri, comple- tează Radu Ceontea.

Dl. Voican nu completează nimic.

— Avem, și pentru export — se lu- minează gazdele.

— Dar, n-am timp. Trebuie să-i descopăr pe teroriști.

— La nevoie, găsim și de-ăia, seșor. Dl. prezident Birlădeanu bate cu furculița în masă.

— Domnilor, să nu ne abatem de la chestiune.

— Homo doctus in se semper divitias habet, rostește, în calitate de istoric, dl. Dumitrașcu.

— Că bine le-ai zis-o, șefu' — se-nveselește Dan Iosif. La fix, pă cinstea mea.

vintele care revin cel mai des sînt **trabajo și George Bush.**

— Ce înseamnă George Bush pă limba ăstora, șefu' ? se interesează Dan Iosif.

— Habar n-am. În calitate de isto- ric, nu cunosc decît latina. Portugheza nu mă interesează.

— Să bem, toastează Fidel, pentru eroica noastră țărănime.

— Na, că-l uitărăm pe Rațiu acasă. — Nu l-am uitat: e în avion. Nu l-au lăsat să coboare, că-n Cuba ținuta decadentă e interzisă. De la papion l se trage.

În calitate de istoric dl. Dumitrașcu deșartă alt pahar. (Presa nechează).

Apoi, în aceeași calitate, însăilează un discurs incoerent despre tradițiile repu- blicane la geto-daci.

— Ce zice ? întreabă Fidel.

Delegația română îl liniștește: nu zice nimic, seșor. Vorbește, că de-aia are gură. Unde scrie că trebuie să și spună ceva ?

— Am înțeles: e un discurs. Să bem pentru oratorii revoluției mondiale.

— Dura lex, sed rex — încheie, în calitate de istoric, dl. Dumitrașcu.

— Le-ai zis-o și dă data asta, dă le-au mers fulgii, șefu' — se bucură Dan Iosif.

Dl. Voiculescu a mai extras o grena- dă antitanc. I-o întinde, c-un suris abscons, lui Radu Ceontea.

— Pe ea scrie ceva în rusește, mor- măie acesta, dar precis e mina...

Spre zori, ambele delegații, plus ziaristii, sînt transportate în camere, la odihnă. Lifturile nu merg, așa că îl cară în circă niște flăcăi bărboși și bronzăți, cu aer revoluționar.

ADRIAN SOCACIU

LA HAVANA

Privește, impenetrabil, în golul meta- fizic de unde a extras cele două pistoale.

— În calitate de istoric, mor de cald — gîfite senatorul Dumitrașcu.

— Sintem la tropice, seșor.

— E o greșală, gîfite senatorul. Ca istoric, știam că alea sînt în Brazilia.

— Or fi mai multe, opinează Dan Iosif.

O formație cubaneză intonează, cu alămuri și chitare, sambe revoluționare.

— Asta-i sirba de la noi, mormăie, pierit, dl. Săndulescu — după care ațipește la loc.

— Aș turna un film, pe aceste superbe meleaguri — spune dl. senator Nicolaescu. Un film cu revoluționari.

— Să bem, toastează Fidel, pentru eroicele noastre clase muncitoare.

— A lor va fi împărăția cerurilor, adaugă diplomatic dl. Birlădeanu.

Dl. senator Voican a mai găsit pe undeva o baionetă cu resort. Acum o cercetează, melancolic și totodată me- tafizic.

— Protocolul, seșor — susură, jenate, translaatoarele.

— Pariez că-i fabricată la Budapes- ta, miriie Radu Ceontea.

— Țin pariul, rinjește Domokos Geza. Da' l-ai pierdut: ale noastre nu ruginesc, oriunde ar fi păstrate.

— Să nu intrăm în amănunte, dom- nilor.

Orchestra intonează alte sambe; cu-

TELEGRAME DE FELICITARE CĂTRE PARLAMENTUL ROMÂNIEI

DRAGII MEI TOVARAȘI,

Vă transmit un salut prietenesc din partea P.S.U.G. (exterior), pe care l-am luat cu mine aici, la Moscova.

Să știți că, în general, Kremlinul este cu ochii pe voi, ca pe buncărul lui Adolf, atunci, în '45, să nu vie americanii primii.

Eu și partidul meu dau o înaltă apreciere activi- tății dvs., eforturilor supraomenești pe care le fac unii membri ai Marii Adunări Naționale a R.S.R., pentru a desăvîrși planurile de viitor ale înainta- șilor.

Atenție, totuși, la Legea fondului funciar, să nu acordați loturi prea mari, pentru că s-ar putea să vă întindeți și în Basarabia, așa cum m-am lătit eu în R.F.G.

În încheiere, vă urez foarte importante și foarte noi succese !

ERICH HONECKER,
secretar al P.S.U.G. din exil

P.S. Virgile, trimite cît poți de repede lăzile alea cu documentele STASI, pe care le-am expediat la voi, în octombrie '89 ! Adresa o știți.

Cu bine,
E.H.

SALAM ALƏKOU !

Iar să știți: Islamul nu-i al urmașilor mei și al urmașilor urmașilor mei în veacul vecilor, ci e nu- măi al meu, de pe o zi pe alta și cît o vrea Allah !

Aflați că mama bătațiilor încă nu s-a terminat.

Satana Bush a vrut să aneantizeze, printr-o teh- nică de luptă inextricabilă, locurile noastre sfinte, Mecca și Medina, dar i-am învins pe toți. Și pe Al Jaber al Sabah, și pe Fahd, și pe Mubarak, și pe Arafat, și pe Hagi, și pe cioloveci, și pe Nelson Man- dela !

Trăiască Jihadul !

Vol ce faceți acolo, adunătură de hiene, mai tri- miteți TAB-urile alea ? Că de nu, pe barba Profe- tului, ne vedem la Haga, la tribunal. Treaba voas- tră, io v-am zis.

Urez tuturor ca revoluția islamică să învingă de- finitiv, la orașe și sate !

SADDAM HUSSEIN

P.S. Tare aș vrea să-l am pe Dumitrașcu consi- lier în probleme de istorie !
Ne vedem la Moscova.

Cu bine,
S.H.

MY DEAR FRIENDS,

O.K. !
GEORGE BUSH

SCUMPI TOVARAȘI DE ARME,

Nu ne-am îndoit o clipă — din 1928 și pînă acum — de victoria voastră în lupta pentru o cauză mai bună a marxism-leninismului în lume și în țară la voi.

De aici, din Piața Tien An Men, înfrățită cu a voastră, vă dorim să creșteți într-o zi cît într-un an, iar într-un an cît într-o „epocă de aur”, salutin- du-vă pe voi, tineri și inimoși constructori ai noii României social-democrate !

Gindurile noastre cele mai dragi tovarășului IO-NI, brav ostaș și propagandist devotat, care, dacă am înțeles noi bine, el conduce și țara, și Par- lamentul, și Guvernul, și județul Iași, și F.S.N.-ul, și Apele, și Timișoara, și pe oaspeții la aeroport și a condus și Revoluția !

Bravos și mărire, căci ne închinăm în fața D-Sale, ca la Buddha ! Vai de țara care-l are și nu-l dă la nimenea, în schimb de experiență !
Jos cu imperialismul american !

LI PENG
și
DEN XIAO PING

(China)

Către Parlamentul României

IUBITELE MELE,

Eu am avut dintotdeauna simpatie pentru femei, pentru puterea lor de muncă, pentru spiritul lor de sacrificiu. Femeia — indiferent că e vestală sau mamă — trebuie ocrotită cu dragoste. Chiar și pu- tanele...

De aceea, vă iubesc și vă respect. Nu luați în gură socoteala lumii (scuzați-mă, eu mă exprim destul de greu în frumoasa dv. limbă, dar înțelegeți ce vreau să zic).

Cît despre mine, aflați că eu mă lupt zi și noapte cu gherilele comuniste, așa cum vă chinuiți voi cu alde Băcanu, Blandiana și Munteanu.

Fetelor, voi știți cît de greu e să trăiești singură, ca văduvă neconsolată. Așa că, vă rog din suflet să-mi faceți și mie cunoștință cu băiatul ăla de-i zice simplu, ca la noi, Don Pedro !

Vă sărut ! Pa !

A voastră,
d-ra CORAZON AQUINO

(Filipine)

TOVARAȘI,

Vă poftesc în vizită la referendumul meu ! Dacă nu puteți veni, vă rog să votați la voi în țară, dar, țineți seama, tot în cazărmi. E mai sigur.

Basarabia — niet !

Succes la colectivizare și în viață să fim măcar cu toții de-acum înainte o sută de ani ! Cu Elțin n-am nimic, să știți.

Sașa ce face ? Mai poate, mai poate ?
Zdravviti, tavarışci !

M.S. GORBACIOV

P.S. Salutări de la Raisa pentru Mioara.

Gorbi

De serviciu la TELEX :
FLORIN TOMA

Tezaurul Marioara Murărescu

De la o vreme — și vremea asta-i cam lungă! — numeroși interpreți de muzică populară, folcloriști, redactori tv. și spectatori au un dinte împotriva prezentatoarei, folcloristei (!) și telegenice (!) Marioara Murărescu. Aș vrea să fiu de la începutul acestor rinduri foarte clar: cine se (mai) atinge de M.M. se leagă de M.T. (adică de mine). Ba, chiar mai mult: îi lezează autoritatea (tutelară?) a lui Dumitru Moroșanu, șeful direct și de direcție al artei, nemaivorbind de Răzvan Teodorescu, care privește la M.M. ca la o icoană, pardon, operă de artă, așa cum îi stă bine unui critic de talia sa. Pe bună dreptate. Nu oricine se poate învârti după cum bate vântul și-n fața oricărei lumini, fie de vine de la răsărit sau din alte puncte cardinale și papale. De aceea eu merg mai departe și zic: M.M. a căpătat de mult statutul unui tezaur. Nu numai că se îngrijește și slujește o emisiune cu un asemenea nume, ci și fiindcă Măria (Marioara?) Sa e recomandată de ni te call-ăți ce nu se găsesc pe toate canalele. Să nu te clinești de la un microfon aproape un deceniu, perioadă în care s-a răsturnat chiar și o lume, iată suprema performanță! Într-o vreme când crainicile și prezentatoarele TV. erau alungate ori ascunse după studiouri, M.M. a rămas aproape singura care ne suridea săgalnic, în ciuda atîtor vinători (de vrăjitoare) și a frustrărilor sexului slab. A rezistat fiindcă n-a avut în viață doar un singur țel, ci mai multe: să-și înlăture concurenții, specialiștii care o stînjeau în nobila muncă de a da o nouă viziune folclorului (Mihai Miron, Alexandru Fabian, Teodora Popescu, Eugen Gal, Virgil Comșa, Gheorghe Palcu) și să neutralizeze, printr-o strategie demnă de mari diplomați, pornirile ucigăse ale tovarășei de la cabinetul nr. 2. Da, acesta-i crutul adevăr: Elena a trebuit să se recunoască învinsă. M.M. i-a făcut em'șiuni ce i s-a înfipt în inimă, a distribuit pe micul ecran numai fetele și băieții indicați, că pină și Marele Baiazid — Buldogul a sărutat mina pe care n-a putut s-o muște, încît M.M. a mers atentă săptămîni întregi să nu strivească sărutul. Tot de pe atunci a înțeles că nu trebuie respectate genurile folclorice — doar mișcare și transformare-i în orice! — și-a făcut inovații pentru a mulțumi pe cine trebuia. „Cintecelul inteligenței românești”, fredonate doar la anumite intruniri ale ardelenilor într-unirea lor cu Țara, le-a descintat și le-a îmbăiat în folclor, că sunau bine și, chipurile, adunau poporul în jurul marelui cîrmaci. Sigur, în generoasa sa misiune, nu toți artiștii au răspuns patrioticeilor chemări. De aceea M.M. și-a recrutat oamenii pe sprincenă, încît aventura sa folclorică a devenit proverbială, adică cu ochi și cu sprincene. Aceleași nume care joacă piesa murăresciană acum (Furdui Iancu, Boesa, Drăgan Muntean, Liviu Vasilică, Veta Biriș, Sava Negrean Brudășu, Mioara Pitulice, Laura Lavric, Polina Manoilă, Emilia Bubulac — oare de ce a fost abandonată „Cununa” din Petrești?) se rînduiau și

atunci la microfon. Excepțiile nu infirmă regula. M.M. nu e doar diplomată, specialistă, creatoare, ci și consecventă. I s-a sugerat să arunce în scenă grupuri, nu s-a tocmă să se pună de-a curmezișul „Cintării României”, fiindcă interesele țării erau mai presus de scaunul său, neclintit și ieri, și azi și, poate, chiar miine. Odată cu ea s-au aneantizat toți specialiștii. Trebuie să recunoaștem că nu-i doar o vitejie, ci chiar o vocație a implementării într-un post, mai ales acum, cînd nimic nu este bătut în cuie. Ca să dovedească tuturor defăimătorilor săi că are idei novatoare, aruncă în gura unui interpret colinde, cînd acestea, se știe, au fost întotdeauna interpretate în grupuri. Da, dar nu sub direcția M.M.-ului. Sintagma „Tezaur folcloric” capătă noi înțelesuri, firești (!) la un creator de talia Marioarei Murărescu. De multe ori nu nestemate, nu piese irepetabile se aduc pe post, ci melodii cu cîntece și vibrații de o anumită factură. Concertele trecute sub egida „Tezaurului”, iată un cîștig (?) și o convenție (invenție?), încît folcloriștii de marcă (dar fără dolari) tremură de invidie. Totul e să ai curaj și fantezie. Or, în acest domeniu, M.M. nu-i lipsită de așa ceva, căci folclorul se cîntă după ureche încă, chiar dacă ai studii la Conservator și te orientezi după instincte. Inconjurat de o echipă bine sudată, n-ai de ce să te temi. Te dai în spectacol la Polivalentă cu aceleași nume, iți legi capul pe micul ecran de parca ai cînta „Barca pe valuri...”, legînd una după alta banalitățile ce strălucesc numai prin uzare.

De neatîns și de neînvinș acest tezaur numit Marioara Murărescu care nu poate strînge în jurul său pe aceia surzi la chemările și viziunile sale. Unii mai sînt din cînd în cînd admiși (Ion Cristorescu, Benone Sinulescu, Ileana Constantinescu, Mariana Drăghicescu, Tiberiu Ceea, Ion Dolănescu) alții și-au pierdut orice speranță (Aneta Stan, Maria Cornescu, Elena Merișoreanu, Ileana Greculescu, Maria Apostol, Angela Moldovan, Dumitru Ridescu, Titiana Mihali), iar o sumedenie nu mai intră în calculele nimănui. Păi, deh, să înțeleagă toți cîntăreții noștri că sînt prea mulți și prea valoroși, dar, dacă nu corespund unei concepții murăresciene, n-au ce căuta la „Tezaur”. De aceea zic, chiar și atunci cînd își pregătesc argumentele cu multă osteneală, nu trebuie să înțească prea sus. Spațiul e mic, iar aspirațiile doamnei M.M. din ce în ce mai mari. Cine nu le tîlmăcește riscă să fie înghițit de anonimat, iar cine se încumetă să-și arate încă dîntele împotriva artei noastre mă stîrnește pe mine, care am încercat (și voi mai încerca) să admir un tezaur în vreme ce sortez memoriile. O tovarășă careia nu i s-a răpit strălucirea în vremea dictaturii, cum și-ar putea-o pierde în actuala democrație, emanație a celei dintîi, acum cînd este o doamnă? Trebuie s-o ajutăm să-și răsfrîngă asupra noastră întregă-i fascinație.

MARIUS TUPAN

RAPORT

asupra evenimentelor

din 13-15 martie

de la Petroșani

În Piața Institutului de Mine din Petroșani s-au adunat câteva mii de mineri într-un miting neautorizat și spontan pregătit de firma „București — Berlin”.

Participanții au scandat aceleași lozinci antiguvernamentale, antiprezidențiale și anticoncepționale. Un sobor de preoți a oficiat o slujbă. Piața a fost proclamată „Zona liberă de neocolonialism”. S-a cîntat îndelung: „Mai bine golan, decît în subteran”, „Mai bine-î Irak, decît să fiu ortac, și „Mai bine mă... plimb, decît să intru-n șut!” S-a cerut demisia președintelui țării, a președintelui Parlamentului, a responsabilului de la bufet.

Manifestația s-a prelungit pînă peste noapte și a continuat și zilele următoare, participanții săpînd abataje și galerii, în care s-au instalat și au declarat greve ale foamei.

Caracterul pașnic al manifestației a fost deformat, însă, în zilele următoare, cînd un grup de teroriști unguri, infiltrați în subteran și conduși de căpitanul Tôkes Laszlo, a atacat postul de radiodifuziune, care a fost nevoit să-și întrerupă emisiunea chiar în orele de pauză.

În urma apelurilor disperate, au sosit în gara Petroșani garnituri întregi de studenți de la Arhitectură, Universitate, Medicină, Academia de Artă dramatică, înarmați

toți cu teuri, mape, creioane de 0,5, gume și alte arme albe.

Timpe de două zile, pe străzile Petroșaniului s-au petrecut scene de o teroare incredibilă. Barbaria studenților n-a cunoscut limite. Au fost molestați mineri, minere, minori, minore. S-au comis nenumerabile abuzuri. Au fost bătute persoane care nu aveau altă vină decît că purtau cască. Au fost devastate sedii ale partidelor, locuințe și tarabe ale sărmanilor bișnițari.

Iată cîteva declarații, smulse la întîmplare:

I.M. (miner): „Domnule, e inadmisibil! Ieșisem să-mi cumpăr țigări și aveam lămpașul la mine. Știți, aici e o beznă cumplită pe străzi... Am fost atacat de un grup de studenți și bătut. Uitați, asta e o urmă. M-au bătut cu echerete, m-au înțepat cu compasurile...”

G.T. (strungar): „Eu, la serviciu, port întotdeauna cască și halat de protecție. Sărisem gardul întreprinderii și voiam să vind cîteva burghie unui cetățean turc, cînd, deodată, au năvălit peste mine și m-au scuipat și m-au bătut și cîine eu le-am fost!”

Ne oprim aici cu relatările.

Despre ecourile internaționale ale acestor evenimente, într-o corespondență ulterioară.

Rămîneți cu bine, oameni buni!

A transmis de fața locului

LAURENȚIU GHIȚĂ

Vocea patriotului național

răspunde cititorilor

■ Doamna Efimița Carachefali, București, str. Pîrghior, nr. 6, ne face o confesiune pe care dorim să o dăm publicității. Dumneaei declară că deși este trup și suflet de partea politicii guvernului, cînd și atunci cînd marește prețurile peste se poate, suferă cînd îi vede aparînd pe Mircea Hamza la emisiunea Actualități a TVR. Cîcă imediat ce acesta deschide gura lui ursuroasă, domniei sale i se umflă varicele, simte grețuri grozave și salivează abundent. Roagă respectuos pe dl. Răzvan Teodorescu, intelectualul onest și iubitor infocat de patrie democratică, să-l concedieze pe caraghioz. Nici domnul Gabriela Neagu nu-i este pe plac, dar măcar dînsul e chipos, nu umblă cu machiaverlicuri și nici nu ceartă, pe micul ecran, liderii sindicali. Grea daravă, doamnă Carachefali! Cascadorul Mircea Hamza a fost numit crainic teve de Sfîntul Duh, așa că reclamați situațiunea d-lui Al. Bîrlădeanu, vechi luptător de la 46.

■ Marin Pozdarie, urbea Rimnicu Vilcea. V-ați bucurat prea de vreme. Onorabilul și atît de cinstitul romanțier și om de teatru Dinu Săraru nu s-a retras la minăstire (luați cuvîntul minăstire în sensul lui adevărat). O dovedește și faptul că dumnealui a fost invitat, împreună cu alți condeieri devotați cauzel poporului suveran, la Palatul Cotroceni. Se șoptește în țîrg că acest brav fiu al Olteniei și-a luat angajamentul față de dl. Președinte Iliescu, să împuște cucuveaua.

■ Cineva care semnează „un regătean lucid” ne roagă să-l rugăm pe distinsul berbant Bogdan Baltazar să-i dea în judecată pe bagabonții de jurnaliști care nu sînt de acord cu felul în care d-sa își leagă cravata națională. Ne supunem rugămîntul d-voastră profund patriotice.

■ Reporterul nostru a vizitat în ultimele zile magazinele și piețele Capitalei eliberate și înfrumusețate de mineri. Dumnealui ne-a informat că numai într-o singură dimineață a auzit mai multe injurături decît în toți cei 60 de ani pe care cu onoare l-a împlinit. Reporterul ne-a mai informat că toată lumea jura pe moaștele Sfîntului Basarabov că n-a votat trandafirul. Tragem pertinenta concluzie că la 20 mai 1990 s-au prezentat la urne milioane de marțieni de-ai d-lui Marțian et comp.

■ Dl. Aristide Cocoroiu, Constanța, str. Veseliei, nr. 17. Și noi am aflată-

cut într-o grădină de scăieți. Rezon. Cîcă actualmente nu mai avem sovietici în țară, în schimb există mulți șobolani de cîmp. Încă o dată, rezon.

■ Domnișoara Doina Cîrnat, muncipiul Craiova, str. Marin S., nr. 13 bis. Și noi regretăm din profunzimea sufletului că dl. profesore univ. dr. Al. Piru nu a fost admis nici acum în Academie, deși s-a bucurat de infocata susținere a maestrului acad. Eugen Barbu. În ciuda acestei porcării strigătoare la cer, nedreptățiții este optimist și continuă să danteze după ritmul impus de tariful fesene.

■ Dl. Ionel Cuțunache, învățător pensionar, jud. Mehedinți. Rîndurile pe care le așterneți caligrafic pe hîrtie despre patriotele Victor Surdu, fruntașul necontestat al marelui Partid Democrat Agrar, sînt absolut false. Dînsul este pentru o largă împroprietărire a țărînimii ajunsă la sapă de lemn. Să știți că onorabilul agrarian e străin de orice demagogie, însușire tipică reacțiunii tiranice și, bineînțeles, destabilizatoare. Mînia d-voastră provine dintr-o regretabilă confuziune. Actualul fiu al populațiunii agrariene nu este unul și același cu zbirul Victor Surdu, cîndva secretar PCR Iași care a dispărut după Revoluție.

RICĂ VENTURIANO
student în drept și publicist

Director: LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef: MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic: ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii postali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei
Redacția și administrația: Calea Victoriei 133, tel. 59 67 60